

„Ținând adevărul în dragoste”

Efesenii 4.15: ... ținând adevărul în dragoste să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos.

În capitolele 3-5 din Epistola către Efesenii citim de nu mai puțin de cinci ori cuvântul „în dragoste”. Prin această cerință, apostolul dorește fără îndoială să le prezinte cititorilor dragostea ca o necesitate absolut necesară pentru o viață binecuvântată ca și creștini credincioși.

În capitolul 3, versetele 17-19, se spune: „... fiind înrădăcinați și întemeiați în *dragoste*, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu”. Din rădăcină, planta trage putere și hrană. La fel, rădăcina și temelia transformării noastre ar trebui să fie *dragostea, dragostea lui Hristos*, care depășește cunoașterea.

În zilele noastre, Domnul a dat multora dintre ai Săi o bună parte din cunoaștere. Oricât de important și de apreciat ar fi acest fapt, cunoașterea dragostei nu trebuie să fie pusă pe primul plan, ci, dimpotrivă, cunoașterea ar trebui să se înrădăcească în dragoste. Dar oare nu trebuie mulți dintre noi să mărturisim împreună cu mine: „Deși aveam o bună cunoaștere, adesea ne-a lipsit dragostea”? Cunoașterea umflă, dragostea zidește (1 Corinteni 8.1). Acolo unde dragostea nu este în prim-plan, există pericolul îngâmării (fariseism). „Fratele sau sora nu înțeleg încă adevărul”, se aude adesea. Poate că așa este. Dar dacă îi ignorăm, dacă îi evităm, mai ales atunci când ei se feresc de încercările noastre de a-i învăța calea pe care trebuie să o urmeze, unde rămâne schimbarea în dragoste? Fratele, sora, care sunt botezați împreună cu noi într-un *singur* trup prin Duhul Sfânt, se îndepărtează de noi, iar noi de ei. Poate că acest fapt nu s-ar întâmpla dacă am înțelege mai bine să păstrăm adevărul *în dragoste*. Chiar dacă nu ne putem împăca cu frații și surorile care, din cauza cunoștințelor lor limitate, încă se agață de unele lucruri omenești, aceste mădulare ale trupului lui Hristos nu trebuie să ne fie înstrăinate din această cauză. Dacă „*în dragoste*” ne stăpânește inimile, ne va face înțelepți în relația cu aceștia. De aceea, în capitolul 4, versetul 2 urmează avertismentul: „... cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții *în dragoste*”.

Însă dintr-un comportament lipsit de dragoste rezultă un dublu prejudiciu. Le îngreunăm accesul fraților și surorilor care nu au recunoscut încă pe deplin adevărul, le stăm în cale și noi înșine riscăm să ne pierdem în noi înșine. Această situație nefastă duce apoi la unilateralitate și indiferență, ceea ce, la rândul său, are un efect paralizant asupra întâlnirilor noastre. Toate exercițiile pot deveni obișnuință și, prin urmare, își pot pierde puterea. Dar acolo unde lipsește puterea, suferă și slujirea, activitatea plină de zel. Unii ar prefera să se bucure mereu, dar să nu lucreze. „Nu”, răspundem noi, „nu este așa, ne-ar plăcea să fim activi, dar ne lipsesc ocaziile.” Nu ne amăgim noi înșine? Dacă lipsesc ocaziile de lucru, în majoritatea cazurilor este vina noastră. Și mai mult: să nu uităm că acolo unde nu ne exercităm puterile, apare ușor lenea. Dar unde rămâne atunci „ceea ce dă fiecare încheietură de întărire”, prin care se realizează creșterea trupului „spre zidirea sa *în dragoste*”? (Efesenii 4.16).

Să luăm aminte la avertismentul serios din ultimul dintre cele cinci pasaje (Efesenii 5.1,2): „Fiți deci imitatori ai lui *Dumnezeu*, ca niște copii preaiubiți, și *umblați în dragoste*, după cum și Hristos *ne-a iubit!*”

(După o „trimitere”)

Titlul original: „Die Wahrheit festhaltend in Liebe”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 276-278.